

medan cayaan

Dotkni se, chceš-li,
nehmátneš,
jak trvá všeliká hrůza
i
všeliké štěstí.

/J.Orten/

UMĚLÁ HMOTA - Brouci

Je večer, nebo ráno,
vůbec se nemůžu orientovat.
Ležím celý rozlámaný
a cítím, jak se mi nafukují ruce.
Hlava mi třeští,
vidím moře brouků různých barev.
Ale jeden je rudej.
Musím ho zneškodnit,
protože mi dělá v hlavě galimatišš,
jako bratři v roce,
už nevím,
začínám usínat.
Brouk rudé barvy zmizel.

C 1974 Dino

Ve větrných vírech,
co láska natropí,
ať už z dlouhé cesty
k oltářům
a neúnavného boje s hvězdami.
Noc, která pije
ze stříbrný studánky
za doteků něžného peří.
Utichá dunění starých jeskyn
a touha vniká i do hustého
zástupu chrámů,
bránícího se před okouzlením.
Nevědomí ptáci tiše krouží
Domů. Vy staré a stále zde?
Vy známé hrůzy opředených
hvězdicových pavučin.
Konec řady
polibky utichly
i noc končí.
Jásejme!

/Lu/

Řeka se zabalila
do hřejivého županu
a zapálila si ranní cigaretu.
Kouří a koulí oči
na ten svět,
ten svět,
svět - já a ty
a ta řeka
a nechceme spát
je to dobré, říkáme si,
svět je náš
ranní unavené nebe,
naše snídane
místo je na dně,
vycházíme přímo
z fialové mlhy.
Není ráno
kdo vidí - není
je to dobré, říkáme všem
letíme přes řeku,
odklepává papel
nedávno,
ne tedy tak dávno,
co ten papel,
ty a já, říkáme si
utečme!
řeka dokouří,
nechceme spát,
je to dobré
nesmyslné
není nic
není řeka
je to dobré, říkáme si...

/Lu/

I.

Byl podzim. Loudali sme se parkem a smáli se na zvířátka, která se schovávala v listí. Vítr nám foukal do kabátů a čeřil vlasy jako vodní hladinu. Co všechno se asi může stát, napadlo mě. To již ale měla oko jako granátové jablíčko. Pak všechno prasklo a já usnul v chladivých proudech.

II.

Slyšeli jste jak zběsile kvílela. Ten panický šílený strach před milováním. Jak rozryla údy vadu a prosila, a přesto klesala metr po metru hlouběji.

III.

Je to malá křišťálová lebka, která se řítí nocí po kolejích. Pověz, kolik cárů dívčích nožiček padlo dnes na zem? Jen příšerný pískot zní nad námi a řeže na čele. Vidíš jak se noří ze tmy a vypouští z nozder oblaka páry. Slyšel jsem dnes tak zoufalé vzlykání v mlze nad skalou.

/CD/

Tolik marných trápení
chudák starý kůň
všechno ví,
když ho odvázejí.
Tak je to s náma,
jak nádherně
se leží na kamenech,
svítí slunce
a dávno už dozrály třešně.
Okamžiky života
plachetnice, Sicílie,
noc na jehličí
a třeba jen nachytat pár ryb,
potichu, aby se nepolekaly,
vrátit se
mokrým pralesem
s vyčítavým pohledem
širokých očí kolem dokola.

/Lu/

Zhasněte světla!
Slyším pláč
lidský pláč.
Zastavte čas!
Pryč s bolestí
pryč s trápením.
Ach, proč na tom nic,
vůbec nic nezměním?

/Sitta/

Nápověda

Žije se dál
i když lidé umírají.
Žije se dál
a je zakázán pláč.

/Sitta/

Romance z pobřeží

I. Čekali jsme na bělostném útesu
až se nad mořem
začne vinout mlha
jako stádo bílých koní
a v olejovém smutku
pozorovali tesknou hladinu...

Dneska mlha nepřišla
a z vody se začal vynořovat
velký otec těch stříbrných
nočních vod - měsíc.

Borovice se kymácely
v zeleném větru
a v dálce něco zahoukalo.
Nebe bylo jako zvon
a vlny rozhoupaly v něm měsíc
a tak jsme jen naslouchali
tomu velkolepému
odbíjení času.

/Lu/

II. Rozhrnutý písek
objímal tvou krásu,
zrnko po zrnku
se loudalo po tvém těle
a moře na tebe
nemohlo dosáhnout.
Jen racek nad námi
se smál
a klouzal vzduchem
a my mlčeli.

/Lu/

Hvězdy jsou dnes jako kádě
plné vína
Kostlivec tiše proplouvá noční tmou
a šeptá:
Pij bratříčku dokud je
čas
Pij
A tak zvedám číši
k branám noci
a připíjím všem
kteří žili na této zemi
Neb velikán jsem ve chvílích
kdy miluji
ale ještě větší
když umírám

/Lucke/

Přiložím dlaně ke kůře stromu

Jakoby ses dotkl něčeho
Co dlouhé roky v sobě nosíš
Tak krásná a plachá tvář
a až ti jenom chvění
Pronikne do posledního koutku ust
A ze slabých ramen
Vyklene se do noci
bílá a zářící koruna
Buďu s tebou bratře
a on
s námi

KŘÍDLA PRO DENISE HÉBERTOVOU

A ona zoufalá se tam tlačila u skály a hořce opakovala jeho jméno. Jsem slepá, slepá! Slyšíš! Cožpak si již nevzpomínáš na noci v obilí, kdy měsíc byl Bůh a my jeho děti s náručí květin a lásky. Vrať to jen na chvíli! Jen na chvíli! Proč mlčíš? Cožpak necítíš bolest. Ale bylo to něco mnohem většího, co řvalo ze země i z moře. Byli to oni sami, pronásledovaní a štvaní až do konce.

Oči se mu zvrhly jako dvě kostky v ruletě. Stál v rozevlátém plášti a ječel: „Servi to ze mě. Jsi větší než prahy tohoto světa. Obětuj mě i s mojí krví.“ Zvracel a chechtal se tak zběsile a šíleně. A tehdy ho spatřili krásného a vznešeného procházet se po římsách nebes. A jeho vůz rozsekl v půli pasu vše, co tu bylo, a pak dál a dál pohazoval kusy jejich těl jako úlomky mrtvé krásy prostoru.

Když ráno dalšího dne otevřelo slunce dveře své chýše nad skalou, nebylo již koho více zahřát. Jen za dlouhých nocí zdálo se, jako by v těch místech kdosi tak nešťastně sténal, že i stromy a ptáci v nich na dlouhé hodiny báli se vydechnout.

/Lucke/

KONEC

Jsem šťastný Ano
 nikoliv ne
 neznám zlo
 ani Boha, který pro mne znamená opak
 zla
 Teď jsem prázdně plný
 člověk
 slavný ne
 že můžu být nějak naivně hloupý ?
 ne hloupý ne
 ale umírám
 PANE BOŽE
 PROČ PODLÉHÁM SMRTI /Šimon/

ODPOVĚĎ

Jestliže jsem někdy věřil v
 jsem teď absolutně zklamán
 pláču, pláču, protože jsem sám
 uskutečnit život by bylo asi kruté /Šimon/

Bádní

Celý den jsem chtěl usnout
 a teď ?
 nemohu spát -.....připadám si jako snílek
 Quichote
 ale myslím, že máj cíl je snadnější
 usnu asi jediné s otevřenýma očima
 Vidím mlhu, prázdko
 za mlhou ora
 Je mi smutno, ale smutno /Šimon/

Fantazie na Françoise Villona

V ulici stál strom
a chremý dědek pod ním
proměňoval
cikánky na stříbrné dukáty
a celý kraj se za čas proměnil
v cikánské léto
kde čerňovlasá krasavice vĕsila
korálky po bocích zesnulých
a časně večer
procházel tuď jeho stím
šedivý a zděšený
zdravil kolemjdoucí
a kostelní zvon začal zvonit
do dálek
aby každý slyšel píseň mrtvého
chudáka
a kránu se odtrmácel ulicí dolu
ten potrhlý král kanála

Françoise Villon

/L ucke/

Spi

„Čaroděj v hedvábí
kreslí do písku obrázky
vedomilů
a modré ocásky ryb“
Nec si s námi hraje jako kečka
zavři oči
cítíš ji trmáčet se v těžkých botách
převlékám se do tmy

šsi na věčném mori
a písek si už nevzpomene
na toho co tady včera zaklinal
vlny

a pokecával s větrem

/Lucke/

Jarní vítr

Jarní vítr zas jednou
rozdával tvým vlasům
smeješ se na rohu
je sranda koukat na něj
jak se nadechuje a kýchá
pobíhá po uličkách

a nadzvedává slečnám sukýnky

/Lucke/

Konec

slyšíš
vstávej kamaráde
je konec
otec potopil válečné flotily
a Neptun přísel o děti

je konec

kamaráde

díváme se za sebou
naše těčky v dálce plácí
vidíš
to byl ten modrý svět
odkud jsme vyšli

/Lucke/

Modrá

Modrá,
jak blankyt na obloze snů,
prachové peří atláska,
zjemnělá šed' všedních dnů.

Modrá

vybledlá jasná letní noc,
seprané staré smutné džíny,
vodopád, co ztratil moc.

Modrá,

jak v lihu naložený bol
a obal čítanky
pro čtvrtý ročník středních škol.

Modrá,

jak vybarvené zhmožděniny,
mramor mrtvých soch
a vypsaná náplň číny.

Modrá,

jak vystouplé lidské žíly,
modrá může být i smrt,
ale i křídla modrásků
a já hlasuju pro život
a já hlasuju pro lásku.

/Sitta/

Květiny

Nežtrácej moje květiny,
jsou to jen slzy zoufalých lidí,
žijících staletí, dny a hodiny,
a v něžných květech pohádky vidí.

V postelích lidí žárlí jen prach
a každý člověk uctívá postele.
Z takových lidí mívám já strach,
protože bojí se milovat v kostele.

/11/

Neříkej to takhle

Neříkej to takhle
tak to nikdy nebylo
Ta podlaha byla sice velká
ale poslouchala mě ráda
A když On přišel na návštěvu
Vždycky byla
hrozně milá
a
smála se s námi
než začala potichu naříkat
Tys vždycky říkala:
"Vyhoď jí, ať nás pořád neruší."
A na náměstí zatím tančily
dvě kaluže
První v druhá
a vždy
druhá v první
Když odešla
styděl jsem se
A
až do rána jsem jí
a hlavně sobě vysvětloval

žes to tak nemyslela
Byla vždycky vjš
a
proto ti vadila?
Tak je to vždycky
a neříkej to takhle
tak to přece nebylo

/11/

Senzace 0

Zase to začalo
téct
A nikdo to nečekal
Nikdo
Pár slov, pár dojmů
a z toho tušení je
jistota
Tak
a beze spěchu
bez urážek
snad s mírnou ironií
sá podáme ruce
a vzadu někdo vykrikne:
"Do smrti dobří, ne?"
A mně
se udělá špatně
jasně, že ze veřejší věci
z čeho
jinýho
A tu tvoji ruku
už nepustím
I když
cizí ruce nemám rád
A ty
ty máš ruce
jen pro tři rozměry
Ten čtvrtý
tvým rukám /a nejen jim/
asi uniká.

/11/

Malíř

Vždycky spal sám pod velkým obrazem,
vždycky sám sníval o novém ránu.
Chtěl větší touhu pro svojí zem,
dával jí květiny posílat k ránu.

Obraz byl nemocný a starý,
neměl tu krásu, neměl ten dech.
Vypádal uboze - všichni se směli,
zemřel pak sám, ve čtyrech zdech.

~~Ne kupuj~~
Nekupuj obrazy bez vůně lilí,
netrhej květiny bez bolesti.
Sama pak spatříš, co lidé nevidí,
sama pak poznáš bezmocné štěstí.

Dotek a stín palnočního slepce

A tehdy mi vytryskla ze spánku
krev
horká a něžná
jako tvé ruce stékala po tvařích
a dotkla se i očí
slepých, skleněných
s černou holí proti vetru
jakoby na kamenech přístavu
navěky spláchly vody ty dva nevinné a kouzelné
medvídky
a já tam stál
stál
v ulicích deště a sněhu
stesku který odlétal s hejnem racků
zemřít v popelu nebes
Tisíckrát odraný přebíhal po hořících mostech
v plášti sílence a sebevraha a přísahal
že se ještě jednou vrátí
Bílý kuň nosil mi za těch snežných nocí
prach hvězd
tak málo jich bylo
a dnes jen s řetězy
s řetězy na své šíji
mne opustil
neboť ten koho hledal
již více není
Lásko moje
ten anděl
který se zřítíl na můj práh

Měl tvoje vlny
tvaj dech
a tvoje oči

FRANCOIS DE MONTCORBIER VILLON

/1431 - 1463/

Génus úšklebku, bídy a zoufalství, se srdcem hořícím do věčnosti

François
Villon

BALADA SLIČNÉ ZÁROJMLSTROVÉ NEVĚSTKÁM

„Jen pomni, ach ruksavickářko,
jež mnou jsi byla vyváděna,
i pěkná Běto příštipkářko,
v čem že tvá jediná je cena.
Ber každého! buď spokojena,
ať cvolík je, ať povytáhlý;
neb stáří, to je bídná měna
tak jako mince, kterou stáhli.

A tobě, hezká uzenářko,
tím tancováním poblízna má,
a tobě, máno calounářko,
má zrušenost nic neznamená!
Však zavřeš kram, až nahrbená
budeš jak mecht a pysk tvůj zneohlý;
jak zestárneš, jsi vyrizena
tak jako mince, kterou stáhli.

A pozor, Žendo cepičkářko,
maličko, a už nejsi chtěna,
a ty zas, máco košičkářko,
nebuď k nim tolik nabusena,
Babka je všemi odháněna,
leďa by koutky k vtipu stáhli;
je ohmetaná je cenná
tak jako mince, kterou stáhli.

Holky, co před vámi tu stěná,
te propukla v svůj nářek tahlý,
protože už je vyrizena
tak jako mince, kterou stáhli. “

BALADA O JAZYCÍCH KLEVETNÍKŮ

Vem arzenik a olovo tam vlej,
posypej sírou, co se svařilo tu,
nehašeným to vápnem zamíchej,
pak rozkrájej tam propocenou botu
a z židovky tem vetři nečistotu;
z malomocného opatři si hlen,
žluč z vlků, lišek, jezevců a fen,
s utrejchem svař to, zalej do aspiku,
aby to bylo hodně ostré jen,
a škvař v tom jazyky svých klevetníků!

Z mozečků koček přísadu tam dej,
těch, co se bojí vody - tak půl lotu -,
dále - což nepříjde tě laciněj -
ze vzteklé čubky něco slin a potu
a z lesklé tresky ploutevních dvě hrotů.
Potom to nskap do smrdutých pěn,
do nichž byl krysí čumák nemocen,
v nichž plovou pulci obouživelníků
a v nichž byl ~~hryšák~~potěr z ropuch rozetřen,
a škvař v tom jazyky svých klevetníků!

Té směsi se jen dřívkem dotýkej,
sic by tě ohrozila na životu ;
dvě kapky krve do ní zakvedlej,
co ranhojiči stříkly na kalhotu,
a pak tam seškrab ještě horší slotu:
vřed z rakoviny, otok zpuchlých vén
a konec konců vraz tam z čankru šlen
a též - to bordelů dím zákazniku -
vodu, jež zbyla z jisté lázně žen,
a škvař v tom jazyky svých klevetníků!

Z těch lahůdek-li ragů připraven,
proceď jej plátnem z podělaných plea -
to lepší je než lit to do cedníku;
trus prasat vem, to zvlášť si připomeň,
a škvař v tom jazyky svých klevetníků!

RONDEAU

Smrti, že potěšení mé
mi odešlo, jen ty máš vinu.
A nemáš dostá na tom činu?
Chceš odvésti si také mne?
Nuž, ať můj život povadne!
Ale proč přišles pro dívčinu,
Smrti?

Dvě těl - a srdce jediné.
Když srdce zemřelo, nechť zhynu,
či ať mám život, život stínu,
cos jako žití neživé,
Smrti!

BALADA ZÁVĚRNÁ

Toť k závěti Epilogus:
Chudák už dotrpěl Villon.
Jdete mu, lidi, na funus,
až uslyšíte zvonit zvon.
Váš odev nachový měj tón:
lásky se mučedníkem stal,
jak na své verle přísah on,
než se světem se rozžehnal.

Žil jako štvanec, byl to hnus;
láska naň podnikala hon,
l masil se dát na poklus,
a o sud až poroussillon
křovisko není ani strom,
kde by byl rukáv nenechal
a kozačku či pantalon,
než se světem se rozžehnal.

Hadríčků zbyl mu sotva kus,
když smrt si přicházela pron,
a zakusil i horšiča hrůz:
byl zdrán jak od trní či spon
- věrte, já nejsem fanfarón -,
to osten lásky tak ho zdrál;
i vydal ještě lásky ston,
než se světem se rozžehnal.

A když už nadcházet mu skon,
co myslíte, že udělal?
Máz burzundského vyzunk on,
než se světem se rozžehnal.

ČTYŘVERŠÍ

Františku, už tě nepotěší,
že Francouz jsi a ze vsi zdejší;
teď na krk oprátku ti věší,
ať pozná, oc je zadek těžší.

B e r t o l d B r e c h t

/1898-1956/

básník jarmarku světa, básník ze dna samoty.

V Německu jsou v této epoše tři druhy básníků:

- 1/ ti / vynikající / , co píší pravidelným veršem
- 2/ ti /přemnozí/ , co píší volným veršem
- 3/ Brecht

Vize v bílém

1. V noci mě zbarveného potem probouzí kašel, jenž mi stahuje hrdlo. Má komora je příliš těsná. Je plná archandělů.
2. Víím to: přespříliš jsem miloval. Přespříliš těl jsem obtěžkal, přespříliš oranžových nebes jsem spotřeboval. Mám být vymýcen.
3. Bílá těla, nejměkčí z těl, mi ukradla teplo, odešla ode mne tlustá. Teď mrznu. Přikrývají mě mnoha peřinami, dusím se.
4. Mám podezření: budou mě chtít vykourit kadidlem. Má komora je zaplavena svěcenou vodou. Říkají, že jsem svěcenou vodou vodnatelný. To prý je smrtelné.
5. Mé milenky přinášejí trochu vápna v dlaních, které jsem líbal. Předkládá se účet s oranžovými nebesy, těly a ostatním. Nemohu zaplatit.
6. Raději zemřu. — Skláním se nazad. ZAVírám oči. Archandělé tleskají.

I nebe

I nebe se někdy prolomí.
Hvězdy pak dopadnou na zem
A s námi ji rozdrtí rázem.
Může to být v tyto dny.

Žalmy a zpěvy z Mahagony

Žalm první

1. Jak hrozivá je v noci vypouklá tvář černé krajiny!
2. Nad světem jsou oblaka, patří ke světu.
Nad oblaky není nic.
3. Osamělý strom v kamenitém poli musí mít pocit, že vše je nadarmo. Neviděl dosud nikdy žádný strom. Stromy neexistují.
4. Vždycky si myslím: nikdo nás nepozoruje.
Malomocenství jediné hvězdy v noci, nežli zapadne!
5. Teplý vítr se dosud pokouší o souvztažnosti,
ten katolík.

6. Vyskytnu se velice vzácně. Nemám trpělivost. Náš ubohý bratr Zaplaťpámbu pravil o světě: nic nedělá.

7. Vrháme se s velikou rychlostí na jedno ze souhvězdí Mléčné dráhy. Na tváři Země je veliký klid. Srdce mi tluče příliš rychle. Jinak je vše v pořádku.

Věř pouze

Věř pouze tomu, co tvoje oči vidí a tvoje uši slyší!

Nevěř ani tomu, co tvoje oči vidí a tvoje uši slyší!

Věz také, že něčemu věřit znamená přece jen něčemu věřit!

Já,

jenž nic nemiluji více

Já, jenž nic nemiluji více

Nežli nespokojenost s tím, co lze změnit

Nic také více nenávidím nežli

Hlubokou nespokojenost s tím, co je

nezměnitelné.

Ztráta cenného člověka

Ztratil jsi cenného člověka.

To, že od tebe odešel, není důkazem

ženejí cenný. Připusť:

Ztratil jsi cenného člověka.

Ztratil jsi cenného člověka.

Odešel od tebe, protože sloužíš dobré věci

A šel k nicotné. A přesto připusť:

Ztratil jsi cenného člověka.

Všemu, co cítíš

Všemu, co cítíš, dej
Velikost nejmenší.

Pravil, že bez tebe
Nemůže žít. Počítej tedy s tím, že až ho zas
potkáš

Opět tě pozná.

I prokaž mi malou úsluhu a nemiluj mě
příliš.

Když jsem byl naposledy milován, nedostalo
se mi po všechn ten čas
Ani nejnepatrnější laskavosti.

Slabosti

Neměl jsi žádnou
Já měl jednu:
Miloval jsem.

Průpověď

Nedůvěřuj svým očím
Nedůvěřuj svým uším
Vidíš tmu
Možná, že je světlo.

Nepřeme se už o to

Jestli jsme využili moci, dokud jsme ji měli,
nyní

Už nemáme žádnou moc.

Nemluvme už o tom

Zdali to jde bez násilí. Nyní

Nás násilí srazilo k zemi.

Naši^{ne} přátelé říkají

Naši^{ne} přátelé říkají: Boj je u konce.

Ale my říkáme: Začal.

Naši nepřátelé říkají: Pravda je napadrť.

Ale my říkáme: Ještě ji známe.

Naši nepřátelé říkají: Byť pravda ještě

známa

Nemůže už být šířena.

Ale mi ji šíříme.

Je předvečer bitvy.

Kují se naše kádry.

Studuje se bitevní plán.

Je den před pádem

Našich nepřátel.

Za manifestacemi^{mi} režimu

Jdou jako stíny

Fámy.

Vládcové řvou

Lid si šeptá.

Oprava

Válka nebude zbytečná
Nebude-li se vést
Nýbrž jen je-li zbytečná
Nemusí se vést.

Nepotřebuji náhrobek

Nepotřebuji náhrobek, ale
Budete-li nějaký pro mne potřebovat
Rád bych, aby na něm stálo:
Přicházel s návrhy. My
Jsme je přijímali.
Takovýmto nápísem byli bychom
Poctění všichni.

ROCKOVÁ POEZIE:

dnes: PINK FLOYD

Zakladatelem PINK FLOYD byl geniální skladatel písní s rysy dada, surrealismu a meziplanetárního mysticismu. Nejvýznamnější osobnost britské psychodelie roku 1967 - Syd BARETT. Pro narůstající schizofrenii musel po dvou letech skupinu opustit. Dnes údajně žije v některém sklepě v Cambridge.

LP "WISH YOU WERE HERE" 1975

Záři dál, ty bláznivý démante!

Pamatuješ na dny svého mládí - zářils jak slunce.

Skvi se dál, ty bláznivý démante!

Teď tvé oči připomínají černé díry v obloze.

Záři dál, ty bláznivý démante!

Octl ses na rozcestí mezi dětstvím a hvězdou drahou,
nechal ses unášet ocelovým vánkem...

Tak pojď - ty, jenž ses stal terčem vzdáleného smíchu nezkušených
a světa neznalých,

pojď, legendo i mučedníku a záři!

Toužils odhalit všechna tajemství, přál sis nemožné,

Záři dál, ty bláznivý démante!

Vyčerpál ses ledabyle precizním uvítáním, *

vozil ses na ocelovém vánku...

Pojď, ty blouznivče, proroku, malíři a trubači,

pojď, zajatče a záři!

Dej si doutník

Pojď sem, hochu milý a zepal si!

Podíváš se daleko, budeš létat vysoko v oblacích - nikdy nezemřeš.
Uvidíš, že to půjde, když se budeš snažit: budu tě zbožňovat.

Přál bych si, abys tu byl

Tak ty si tedy myslíš, že rozeznáš nebe od pekla a
pohodu od žalu a bolesti.

Rozeznáš zelenající se pole od kolejí z chladné oceli,
úsměv od smutečního závoje?

Opravdu si to myslíš?

Přiměli tě k tomu, abys zaprodal své hrdiny za přízračné stíny,
šhavý popel za živé stromy a prázdné tlachy za svěží vánek?

Dovedli tě k tomu, žeš dal přednost ubohé útěše před změnou
a vyměnils cestu do války za hlavní roli v kleci?

Kéž bys tu jen byl!

Jsme jenom dvě ztracené duše plovoucí v akváriu -
- a léta běží...

Honíme se stále po stejné zemi - co jsme našli?

Pořád tu samou úzkost a strach...

Přál bych si, abys tu byl.

LP " THE DARK SIDE OF THE MOON " 1973

Šílenství

blázen leží v trávě,

blázen leží v trávě.

Vzpomíná na dětské hry a věnečky ze sedmikrásek - a směje se.

Musíme držet blázny na cestičkách.

blázen je v předsíni,

blázni jsou v mé předsíni.

Noviny tisknou svou složenou tvář k podlaze

a každý den přináší kamelot další.

A když se hráz protrhne o strašně moc let dřív,

a když už není žádné místo na vrcholu hory,

a když ti hlava vybuchuje temnými představami,

uvidím tě na odvrácené straně měsíce.

Blázen je v mé hlavě,
blázen je v mé hlavě.
Zvedáš čepel nože, proměňuješ mne.
Předěláváš mne tak dlouho, až jsem taky šílený.

Zamykáš dveře a zahazuješ klíč.
Teď je někdo tam, v té mé hlavě, ale nejsem to já.

A jestli se mrak protrhne,
bouře ti zní v uších,
ty křičíš, ale zdá se, že tě nikdo neslyší.
A když kapela, ve které hraješ, začne hrát jinou melodii,
uvidím tě na odvrácené straně měsíce.

2x LP " THE WALL " 1980

Další cihla do zdi

Otec zůstal za mořem
nechal zde jen vzpomínku
v rodinném albu obrázků
Táto, cos mi ještě nechal?
Táto, cos tu po sobě ještě nechal?
Vlastně to byla jenom cihla do zdi
vlastně to všechno byla jenom cihla do zdi

Další cihla do zdi

Nechceme žádné vzdělání
Nechceme žádnou kontrolu myšlení
žádnou temnou jízlivost ve třídě
Učitelé, dejte dětem pokoj
Hej, učitelé, dejte nám, dětem pokoj
Stejně je to jen další cihla do zdi
stejně jste jen další cihlou do zdi

Sbohem, modré nebe

Viděl jsi ty vystrašené lidi?
slyšel jsi dopadat bomby?
přemýšlel jsi někdy
proč musíme ~~na~~ běžet do úkrytu
když pod čistým nebem
otvírá se naděje
zázračného nového světa?
Viděl jsi ty vystrašené lidi?
Slyšel jsi, jak bomby ^opadají?
Plameny už dávno pohasly
bolest ale zůstává
sbohem, modré nebe
sbohem, modré nebe
sbohem

Věra

Pamatuje si někdo z vás na Věru Lynnovou?
vzpomínáte, jak řekla:
Setkáme se zas
jednoho krásného dne
Věro! Věro!
co se s tebou stalo?
Cítí tady ještě někdo
totéž co já?

Soud

Dobré jitro, ctihodný Červe
tady vám předvádím
vězně, který te^ě stojí před vámi
Byl přistižen s červenýma rukama a
obnaženými city
téměř lidského charakteru
Hanba mu
Takhle to dál nejde
Zavolejte učitele
Vždy jsem říkal, že z něho nic dobrého
nebude .

Nakonec, jasnosti
kdyby bylo po mém, já bych ho
zformoval hezky do pácata
ale měl jsem svázané ruce
Krvácející srdce a umělci
pojďme ho zavraždit
Já ho dnes utluču kladivem
Šílený, hračky v pokojíčku, jsem šílený
určitě mi vzali moje kuličky
Přiveďte jeho manželku
Ty, teď jsi se zaplet
doufám, že zahodí klíče
Měl si mi o nich více povídat, ale né
tys musel jít svou vlastní cestou
Rozbil si v poslední době nějakou rodinu?
Rozbil si v poslední době nějakou rodinu?
Jen pět minut, ctihodný Červe
on a já spolu sami
Dítě
pojď k matce, dítě, ať si tě obejmú
Nikdy jsem nechtěla, aby ses
dostal do těžkostí
Proč si mne vůbec musel opustit?
Ctihodný Červe, nechte mě vzít si ho domů
Šílený, kolem je duha, jsem šílený
okenní tabule
Ve zdi musely být dveře
když jsem přišel dovnitř
Šílený, kolem je duha, jsem šílený
Důkazy soudu jsou nevyvratitelné
Není třeba, aby se porota radila
za všechna ta léta mého soudcování
jsem neviděl případ jedince
který by zasluhoval plný trest jako tenhle
Způsob, jakým jste trápil
svou dokonalou manželku a matku
mně navádí vyprázdnit se
Ale příteli, odhalil jste
své nejhlubší obavy
Za trest budete vystaven pře sobě rovnými
Zbourejte zeď.

Mimo zeď

Sami nebo ve dvou
ti, co tě opravdu milují
chodí sem a tam mimo zeď
někteří ruku v ruce
někteří ve skupinkách
Krvácející srdce a umělci
se zastavili
a když jim předhodí tebe
někteří zavravorají a padnou, není to lehké
přibít tvé srdce na nějakou smradlavou
zeď.

Bliží se doba ledová
slunce se s rendálem řítí
motory se zastavují
a pšenice je málo
nukleární omyl
Londýn se topí

- The Clash

Vydalo Noční Město

Leden 1983